

и по-любопытны работы пакъ за васъ. На това отгорѣ дръп-
ва мя единъ отъ срѣднѣхъ ржкж чловѣкъ и ми пошъпва: оста-
ви гы, каже, тыя златны волове; не си хаби на праздно ду-
мы-ты. Такъвъ нѣкой като тѣхъ заможенъ скжперникъ, каже,
ми е открадилъ ношесь вѣстника отъ пощж-тж; па и като
го четжть, каже пріятель-тъ, та что разумѣвать, като невѣс-
пріимжть да пытать нѣкого, кой-то по-разбира отъ тѣхъ или
кога-то го непріимать у дома си, гдѣ-то да можть да го про-
четжть и два и три пжти, та да му влѣзжть въ разума. Ей та-
кыви смы ти ные скжперници и келепирджіе хе! Оттова и на-
ши-ти единъ два вѣстника, колко-то гы имамы, вмѣсто да до-
носять повече новины, а тѣ сж принудены да пълнять всякой
листъ съ оплакванія отъ наши-ты скжперничества и келепир-
джилжцы, като у никой другъ народъ. По другы мѣста, гдѣ-
то хора-та сж познали нуждж-тж и ползж-тж отъ вѣстницы-
ты, издавать особны вѣстници за всяко званіе и занятіе, за
всякой полъ и възраст, дори и за малкы-ты дѣтца, кон-то
сж на четьре години издавать ся особни вѣстници! а у
насъ и тыя циглавы два три вѣстници, кон-то ся издавать за
дрьты-ты и тѣ не можть да ся поддръжять. Боже мой! на
кждѣ ли ще ни излѣзе най-сѣтнѣ край-тъ отъ това наше не-
хайство за подобряваніе самы себе си!

*Какъ ошивамы съ наше-що земледѣліе и скошовѣд-
ство, съ наши-шы занаяшы, ржкоделія и шръговѣжъ?* —
Земледѣліе-то у насъ е и днесъ още такъво какво-то е бы-
ло въ дѣдово Адамово врѣмя: поизоремъ и посѣемъ, па —
„дай, Боже, дъжъ да ся роди ръжъ!“ ала що оремъ и какъ
оремъ и що сѣемъ и какъ го сѣемъ, за това още. ни хаберъ
нѣмамы, па ся токо оплаквамы, че недавала земя-та бере-
кетъ. — А пакъ съ наше-то скодовѣдство отивамы спорядъ
пословицж-тж: „петъ закара, три докара“ — бѣло-то отъ черно-
то не можемъ да различимъ, и само че неказвамы на млѣко-то
водж, нѣ млѣко; ала какво нѣщо е това млѣко-то и що бы мо-
гло да ся направи отъ него, та да ся ползувамы повече, за това
нито знаемъ, нито пакъ искамы да знаемъ. — И наши-ти рж-
кодѣлія и занаяти сж като „отъ два бука вретено!“ при евро-
пейскы-ты. Тѣ ны сж оставили отдавна, нѣ ные още ся не
сяцамы да гы оставимъ и замѣнимъ съ друго нѣщо, или
пѣкъ ако щемъ ся дръжимъ и за напрѣдъ за тѣхъ, а то божемъ
уврѣмя да ся погрыжимъ за усъвършенствованіе-то имъ,